

[Krag.]

mange Gange). Ja, men det er der saa vist ingen Anledning til, thi det, jeg her sigter til, er følgende:

Under Finanslovdebatten — ved Finansministerens Forelæggelsestale tror jeg det var — udtalte Finansministeren, at der var en organisk Forbindelse mellem det store Sociallovsforslag og Forslaget om Formuebeskatning, og dette maa vel betyde, at Socialministeren kun har faaet Finansministerens Tilslutning til Fremsettelsen af disse Lovforslag med de beregnede finansielle Virkninger under Forudsætning af, at Formuebeskatningen undergaar den af Finansministeren foreslaaede Ændring.

Men hvis en saadan organisk Forbindelse virkelig er tilvejebragt, siger jeg til den højtærede Minister: Skulde vi saa ikke spare vort Krudt indtil videre — vi kan jo holde det tørt, ikke sandt — og se, hvordan det gaar med Finansministerens Formuebeskatningsforslag, inden vi tager fat, energisk, som vi vil gøre det, paa Arbejdet med dette store Lovkompleks.

Jeg haaber, at den højtærede Minister vil kunne give os Oplysninger — for det vil være i nogen Maade afgørende for vort Arbejdsmod —, at han kan give os Oplysning om, hvordan det forholder sig med den organiske Forbindelse. Det har sin Interesse i mere end een Henseende, ja, det kan ligefrem blive afgørende. Men altsaa, vi er rede til, naar vi faar disse Oplysninger, jeg her har nævnt — og jeg understreger atter den sidste Oplysning, jeg har begæret — at tage Arbejdet op med fortsat Behandling af disse Lovforslag.

Jeg ønsker at slutte, som jeg begyndte, med at anerkende det overordentlig store Arbejde, der er udført, ligesom jeg ogsaa gerne yder fuld Anerkendelse af den Indsigt, som er nedfældet i en Række af disse Lovforslags Paragraffer; selv om den paa en Række Punkter ikke dækker den Opfattelse, som er min og mit Partis, har vi dog Evne til at se udover vort eget og se, hvad der kommer af betydeligt fra vore Modstandere, selv om vi ikke altid kan takserer den lige saa højt, som den gør, der har sat dette Arbejde i Værk og paa-trykt dette Arbejde sit Præg.

Jeg skal dermed paa mit Partis Vegne tillade mig at anbefale Lovforslagene til fortsat Behandling her i det høje Ting.

C. J. F. Sven: Det her til Behandling foreliggende Kompleks af sociale Love, der jo i daglig Tale betegnes som Socialreformen, har trindt om fremkaldt baade den

mest uskrømtede Beundring og den skarpeste Fordømmelse.

Under Nutidens Forhold er det sociale Problem overmaade betydningsfuldt, baade fordi det i vore Dage kan være vanskeligere end før at sikre sig varigt, fast Arbejde blandt andet som Følge af den skete Industrialisering af Samfundet, som Følge af den skrappe Fagdeling og det ikke mindre skrappe Korporationssystem, vi efterhaanden er kommet ind paa, og ogsaa fordi hele Samfundets Psyke overfor Sociallovgivningen er ganske anderledes indstillet end blot for nogle Menneskealdre siden.

Der har — det bør de skarpe Angribere af de sociale Love vel betænke — til alle Tider været anerkendt i hvert Fald en moralsk Samfundsforpligtelse til at hjælpe de svage i Kampen for Tilværelsen, og Hjælpen er ydet. Ser man paa Historien, vil man finde dette bekræftet selv i de værste Perioder; Menneskeslægten har oplevet. I Feudaltiden f. Eks. støttedes de fattige, ganske vist ikke udfra helt moderne Retsprincipper, men hjulpet blev de; gennem Gilderne og Lavene udfoldedes der et rigt Barmhjertighedsværk, og tænker man paa, hvad de kristne Organisationer i Aarhundredernes Løb har bidraget til Lindring og Hjælp af ikke blot den aandelige Nød, er det en overmaade stor Indsats, der er gjort.

Naar den nulevende Slægt staar med en omfattende social Forsorg gennem og ved det borgerlige Samfund, er det ikke et Spring i Udviklingen, der derved er sket, men det er et Led i Udviklingen; som Tiderne er skredet frem, er det trængt igennem, at Samfundet, det være sig Stat eller Kommune, til en vis Grad maatte overtage den sociale Forsorg. En Basering alene paa private Institutioner lod sig simpelt hen ikke praktisere, hvor værdifuld den private, frivilligt ydede Hjælp end har været, og forhaabentlig vil den private Velgørenhed fortsat eksistere og dels aflaste, dels supplere, hvad det offentlige formaar at yde; det vilde være Synd og Skam af mange Grunde, om man bevidst eller ubevidst søgte at slaa den Indsats i Stykker, som privat er blevet gjort og stadig gøres paa dette Omraade.

Jeg tror da heller ikke, at nogen vil bestride Samfundets Pligt, og hermed sigter jeg ikke saa meget til den retlige Pligt, der nu en Gang eksisterer her i Landet, som den rent moralske Pligt til at hjælpe Medborgere, som Livet har handlet ilde med. Herom vil formentlig alle kunne enes; og naar der nu mod Socialreformen alle-